

Алдыңғы толқып-ағалар

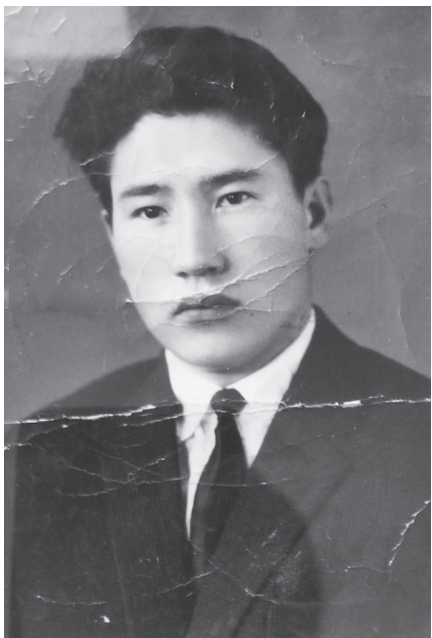
ЕКІ ДӘУІРДІ КӨРГЕН ҚАРИЯ
ӘЛІ ДЕ ҚАТАРДА

Алланың құдыреттілігі сол, жер бетіндегі пенделеріне жарық күннің қызығын көру үшін әркімге әрқалай өмір береді. Ол өмір біреуге ұзақ болса, енді біреуге қамшының қысқа сабындай ғана. Біз бүгін сөз еткелі отырған Тұздыбастау ауылының ақсақалы Мейірманов Совет Газиұлының желтоқсанның соңғы күндері сексеннің төртеуіне келгеніне куә болдық.

Ол кісі жарық дүние есігін 1939 жылдың 25 желтоқсанында Қостанай облысы Урицкий ауданы Қарабақ ауылында ашыпты. Орта мектепті бітірген соң еңбек жолын туған ауылында бастап, екі жылдан соң, 1958 жылы Алматыға келіп, Қазақтың ауыл шаруашылығы институтының агрономия факультетінде оқиды. 1963 жылы агроном мамандығын алған жас жігіт жолдамамен туған елінің топырағына еңбек етуге барып, агрономдық кәсіпті өміріне серік еткені бар. Сол жерде екі жыл еңбек еткен соң Алматы облысына көшуге тура келген. Бұл 1966 жыл болатын. Ол кісінің одан кейінгі жеруығы, атамекені болып Талғар ауданының Тұздыбастау ауылы болған көрінеді. Ол кездегі ауылдың аты Калинин деп аталатын. «Калинин» колхозында аға агроном болып бастап, үш жылдан соң бас агрономдыққа көтерілгені бар.

1990 жылдары бір қоғамдық формация орнына басқа нарық билеген заман келіп, колхозды таратқан мезгіл де ақсақалдың есінде. Бір кездегі ірі колхоздың орнын бес ұсақ кооперативтер басып, біріктірілген кооперативтердің президенті болып еңбек атқарды. Осы жұмыстың басы-қасында жүріп, еңбек демалысына шықты.

Зейнет жасында жүрсе де еңбектен қол үзген емес. Бойындағы қажыр-қайраты қайта қоймаған адам «зейнетке шықтым» деп, қарап жатсын ба?! Өз алдына дербес фирма ашып, сонда істегені бар. 2010 жылдары Алматы қаласының маңайындағы елді мекендерді газдандыру жұмыстары енді ғана қолға алынып жатқан мезгіл болатын.



Дәл сол жылы облыстан арнайы рұқсат алып, ауылды газдандыру бағытында жұмыс істейтін арнайы мекеме ашып, соның тыныс-тірлігімен айналыса бастады. -Талғар ауданында газ құбырларын тарту Тұздыбастау ауылынан басталған-дейді сөз арасында үлкен кісінің өзі. Содан бері өткен он үш жыл бойы Совет ағамыз басшылық жасайтын газ қондыру мекемесі өз ауылына ғана емес, көршілес ауылдың тұрғындарына да өз қызметін көрсетіп келеді.

Өз кейіпкерімізбен әңгімелесіп отырмыз. - Өмірінің ең бір ауыр жылдарын

айтсам, бала кезім есіме түседі-дейді ол кісі. - Соғыстан кейінгі жылдар. Мектепке баруым барамыз-ау, жазарға дәптер жоқ. Жәй қағазға жазамыз. Осы күні бүлдіршіндердің жазған дәптерлерінің бітпей жатып, жерге тасталған ақ парақтарын көзім көргенде жүрегім ауырады. «Рәсуа болған есіл қағаз-ай» дейсін. Өмірімнің екінші қиын жылдары-кенес одағының ыдырап, елдің ескексіз қайықтай болып, өз күндерін өздері көріп кеткен тоқсаныншы жылдар еді. Одан да аман шықтық. Осындайда мың өліп, мың тірілген, не көрмеген қазақ дейсін.

«Калинин» колхозы сүт пен көкөніс өнімдерін өсірумен айналысқан шаруашылық болды. Сол жылдары мемлекет алдындағы міндеттемелерін артығымен орындап, социалистік жарыстың ауыспалы қызыл туларын жеңіп алып жатқан шаруашылықтың дүрілдеп тұрған кез болатын. Ол әрбір отбасының, әр шаңырақтың әлеуметтік мәселелерінің де оң шешілуіне өзінің игі ықпалын тигізген уақыт болды. Совет ағаның еткен еңбегінің абыройын көрген сол кез оның жеке өмірінде де шуақты күндерге толы еді.

Үйдегі жұбайы Гүлбақыт Жаханқызы екеуі бір ұл мен екі қыз тәрбиелеп, азамат қатарына қосты.

Мына өмірде жүре берсең көре беремі екенсің,-дейді ағамыз тағы да сөз арасында.-Мен осы ауылда тұрып жатқаныма, осы ауылдың байырғы тұрғыны болып кеткеніме елу сегіз жылдың жүзі болыпты. Зымыраған уақыт-ай дейсін. Бірақ қай жерде жүрмесен де, адамды туған жердің топырағы өзіне тартады екен. Балалығымның бал дәурені өткен туған жерімді сағынатын кезім болады. Мен де ет пен сүйектен жаратылған пендемін ғой, мауқымыды басу үшін жылына бір рет кіндік қаным тамған жерге барып тұрам. Бірақ жүрегім ауырып қайтады. Биыл тағы бар-



дым. Өзім туып өскен ауылда кезінде үш жүзден асатын шаңырақ бар еді. Орта мектеп бар болатын.Нарықтың қатал заңы ол ауылдың шаңырағын ортасына түсірмесе де, тоздыртып жіберіпті. Ауылда жұмыссыздық белең алған секілді. Әркімнің өз күнін көруі өзіне байланысты болған соң, көбісі мен секілді жақсы жер іздеп сыртқа кетіпті. «Арқада жағдай жақсы болса, Алатау асып неміз бар?!» деген екен жер ауған бір кісі. Сол айтпақшы, «ауылда жағдай болса, даладан қалаға шұбыратын миграция болмас еді» деймін. Сол үш жүзден асатын үйден қазір елуге толмайтын шаңырақ қалыпты. Мектепке баратындардан қырық жеті оқушы ғана екен. Әр сыныпта бес-алтыдан ғана бала оқитын көрінеді. Ары қарайғы оқушылардың тағдыр жолдары ескексіз қайық секілді болып қалған. Ауылда жастар қалмаған. Ауыл-мен үшін қазақтың бесігі. «Ауылдың тозабауы үшін мүлкім мемлекеттік саясат керек пе еді?» деп өз-өзіме сұрақ қоям. Жауабын таппай, ауылымның бос қаңырап қалған көшелерін көріп, ауыр ойға шомам. «Сексеннен асқан адамды не толғандырады?» дейсін ғой. Осындай ауылдың қиын жағдайына толы мәселелердің оң шешілгенін қалаймын.

Тұздыбастау да ол кісінің екінші ата мекені болып кеткені анық. Осы шаруашылыққа көшіп келгенде ауылда өз қатарларының ұзын саны 60-70-тей болса, қазір сол ескі көздерден қалғаны үшеу ғана екен. Даналық жасқа аман-есен жетіп, өткеніне бүгінгі күн биігінен зер салып отырған ауыл ақсақалына шын көңілімізбен ұзақ ғұмыр тіледік. Өке-шешесі сексеннен асып, тоқсанға жетіп кеткенін ескерсек, асылдан туған бұл кісінің жасы да ұзаққа баратынына сенгің келеді.

Ұзақ ғұмыр демекші, ол кісі үшін денсаулықтың басты кілті-қозғалыс. Қолы боста Совет ағамыз күніне бес-он шақырым жол жүреді екен. Темір көлік тізгінін басқаруды қойғанына көп уақыт өтпейті. Оған ауылда қала секілді мәшинелердің көп болып кетуі себеп болса керек.

Екі дәуірді бастан кешкен дана қария өзін бақытты жан санайтыны анық. Әлі де болса балаларының, немерелерінің қызығын көруіне Алла нәсіп етсін. Біз қарияның шаңырағынан осындай ойдың, ізгі-тілектің құшағында қайттық.

Алтынбай СИҚЫМБЕК.
Талғар ауданы.

Старость меня дома не застанет!

ГАЛИНА ТЕРЕНТЬЕВНА БЕЛЬКОВА
НЕДАВНО РАЗМЕНИЛА ВОСЬМОЙ
ДЕСЯТОК ЛЕТ!

Да, да! Такая вот уважаемая и завидная (что уж говорить!) цифра! И тем не менее, сидящая на лавочке по улице у своего дома вы не застанете ее точно! Такой уж она по натуре человек: вечно занята, всегда куда-то спешит, с кем-то встречается, кому-то помогает.



Помню, в бытность моей депутатской деятельности в Байсеркенском округе, она, вместе с сельским акимом, активом решала десятки вопросов по улучшению жизни жителей села. Будь-тообеспечение продуктами питания малообеспеченных семей, помощь в подготовке к школе многодетных родителей или матерей-одиночек, поездки в ЦОН, в посольства России, Узбекистана, Кыргызстана, чтобы содействовать в получении гражданства, либо отъезде от другого в пользу Казахстана, канидам и т.д. Озвучивала проблемные вопросы по обеспечению населённых пунктов освещением, газом, дорогами, учету на дачах, по набившим оскомину бродающим собакам и т.д. и т.п. Участвует на съездах граждан, отчетах акима, в избирательных кампаниях, референдумах, в организации значимых мероприятий - Наурыз, Дня Победы, Дня пожилых людей и других важных датах. Тако-

ва ее миссия как представителя совета обществности большого села Байсерке. К слову, округ, действительно, крупный, куда кроме названного, входят еще села: Ынтымак, Коян куз, Али, Жананаур, Жанаталап, плюс десяток дач.

Если посчитать все население, то будет до 50 тысяч человек, а это население целого Балхашского района. Сама Галина родилась в селе Дмитриевка, (нынешнее Байсерке) в семье переселенцев из Украины, оказавшихся в Семиречье перед самой войной.

Отец, Терентий Акимович, после окончания школы учился еще в Тургенском училище механизаторов и вернулся в родной колхоз. Освоил все марки гусеничных тракторов, став первоклассным механизатором и передовиком производства. Был делегатом Всесоюзной сельскохозяйственной выставки в Москве, депутатом областного совета народных депутатов. Его технический склад

ума нередко воплощался в рационализаторские предложения в бригаде и практическое исполнение. Его изобретения даже печатались во всесоюзном журнале «Сельский механизатор». Кстати, сын его, Александр, так же пошел по стопам отца, став механизатором, звеньевым комсомольско-молодежного звена колхоза «40 лет Казахстана», получая самые большие (по 600 центнеров с га) урожаи сахарной свеклы. Александр был участником Всесоюзного конкурса молодых механизаторов в Рязани заняв там второе место. А мама Валентина Ивановна, тоже всю жизнь трудилась: на молочном заводе, в колхозе, в полеводстве, в детском саду.

Воспитываясь в такой уважаемой и трудолюбивой семье, Галина во всем брала пример с родителей. Прилежно училась в средней школе № 9 села Дмитриевка, имея только хорошие и отличные оценки, и по окончании СШ была там пионервожатой, активной. В 1971 году поступила в КазГУ на исторический факультет, но по семейным обстоятельствам не доучившись, пошла работать в родную школу. А затем, когда у нее уже было четверо детей, перевелась на работу в вечернюю школу в этом же здании «девятой».

Повышала также образо-

вание на заочном отделении в Талгарском сельхозтехникуме, получив специальность зооветеринара. Кроме других мест в 1992 году пришлось также немного поработать заместителем председателя

Алматынского областного комитета «Красного креста и Полумесца» по хозяйственной части. С 2001 года сама за рулем старенького «Subaru», на котором накрутила по обществу тысячу километров, как в той песне:

«Старость меня дома не застанет.»

Много вопросов, кроме сугубо сельских, социальных, церковных приходится ей решать в качестве руководителя международной организации «Алтын Адам», помогая населению в решении юридических, правовых, миграционных вопросов. Рассказывает, что ее до сих пор узнают и благодарят люди за оказанную в свое время им поддержку и помощь.

«Я не работаю за награды, главное, что люди мне верят, знают, что я не подведу», - говорит Галина Терентьевна. - Вот это чувство нужности, полезности народу, обществу дает мне силу и энергию. У меня есть дети, 10 внуков и один правнук. Что еще для счастья надо!?

Рамазан ЕЛЕШЕВ,
Илийский район

Эхо войны



ЛЕНИНГРАДЦЫ, ДЕТИ МОИ!

80 лет прошло со дня снятия блокады города-героя Ленинграда...

Легендарные стихи казахского акына Жамбыла Жабаева «Ленинградцы, дети мои! Ленинградцы, гордость моя!» написаны были в самое тяжелое время блокады города на Неве немецкими войсками. Она длилась 872 дня - с сентября 1941 года до 27 января 1944 года. Знаменитые стихи Жамбыла тиражировались в листовках, были расклеены по улицам, на заборах осажденного города укрепляли дух ленинградцев. Они печатались в газетах и читались в солдатских окопах. Надо сказать, что казахстанцы были самым многочисленным воинским контингентом на Ленинградском и Волховском фронтах. Учитывая большое количество воинов-казахов, Главное политуправление Красной Армии приняло решение о создании в Ленинграде газеты на казахском языке «Отанды қорғау» при фронтовой газете на русском языке «На страже Родины». Ты-

села Новосокольники, Псковской области. Ей посмертно присвоено звание героя Советского Союза, а было ей всего 18 лет.

27 января 1944 года исполняется 80 лет со дня прорыва блокады Ленинграда.

Выражая дань уважения подвигу наших казахстанцев, наших дедов и отцов, а также участникам блокады, жителям блокадного Ленинграда, проживающим ныне за рубежом, губернатор Санкт-Петербурга Александр Беглов прислал в казахстанские СМИ, в том числе в газету «Алатау Ардагеры», письмо. В нем, в частности, сказано: «Сердечно поздравляю вас со знаменательной датой - 80-летием освобождения Ленинграда от фашистской блокады!Этот День является священным для каждого ленинградца, для всей страны, 27 января 1944 года стал нашим ленинградским Днем Победы! Мы благодарны вам за ратные и трудовые свершения, жизненную мудрость,



срачи казахстанцев проявили настоящий героизм в боях при обороне Ленинграда и прорыве блокады. Например, на счету снайпера

Сарсембая Рустембекова было 279 уничтоженных фашистских оккупантов. Повторил подвиг Александра Матросова Султан Баймагамбетов. Кстати, чуть раньше, 14 января 1944 года, также исполнилось 80 лет подвигу снайпера Али Молдагуловой, поднимавшей в атаку солдат на другом Северо-Западном фронте, возле

активную общественную и гражданскую позицию. Вы воспитываете в подрастающем поколении уважение к героической истории нашего Отечества. Являясь свидетелями тех судьбоносных событий, говорите правду о решающей роли советского народа в победе над фашизмом.

Низкий поклон вам от всех петербуржцев! От души желаю вам здоровья, мирного Неба, благополучия и долголетия!»

Рамазан ЕЛЕШЕВ.

